

soudu Boh. A 867/1921 Sb., neboť v tomto nálezu šlo o doplacení pojistných příspěvků za zaměstnance pojistné povinnosti podrobené, o nichž bylo zjištěno, že byli v určitém pracovním poměru po určitou dobu a pouze jich jména nemohla být zjištěna. O takovýto případ v daném sporu nejde, jak ostatně stížnost sama uznává.

Právem proto žal. úřad zrušil platební výměr pojišťovny jako podstatně vadný, když — jak zůstalo stížností nepopřeno — postrádal individualisace, jež podle hořejších vývodů je nezbytná. Za tohoto skutkového a právního stavu nemusil soud vejíti v další vývody stížnosti dovozující, že předpis pojistného nestal se bez skutkového základu. Stížnost je tedy bezdůvodná, pokud směřuje proti prvnímu výroku nař. rozhodnutí. Zůstal-li ale tento výrok žal. úřadu neotřesen, pak odpadá soudu podle toho, co bylo již výše řečeno, úkol, zabývat se vývody stížnosti o tom, že předpis pojistného za dobu od 1. ledna do 30. června 1927 není promlčený.

Č. 12.521.

Pojišťovací právo. — Řízení správní. — Řízení před nss: Rozhodne-li okr. úřad o odvolání z výměru okr. nem. pojišťovny o pojistné povinnosti, podléhá toto rozhodnutí dalšímu oprávněnému prostředku, i když v něm bylo zároveň rozhodnuto o odvolání z platebního výměru okr. nem. pojišťovny na částku nižší než 200 Kč.

(Nález z 29. září 1936 č. 19.285/34.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Levicích proti rozh. okr. úřadu v Levicích z 12. prosince 1933 o pojistné povinnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Levicích vyslovila výměrem z 16. prosince 1932 č. 17.145/1932 vydaným podle 2. odst. § 189 zákona o soc. poj., že Josef H. ve svém zaměstnání u Josefa P. v Pustachotáru podléhal povinnému pojištění. Připojeným platebním výměrem téhož data i čísla vyměřila za uvedeného zaměstnance pojistné nemocenské, invalidní a starobní částkou 60 Kč 98 h za dobu od 13. července do 10. srpna 1932.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání Josefa P. a zrušil oba v odpor vzaté výměry okr. nem. pojišťovny, pokud se týkaly pojistné povinnosti Josefa H. a předpisu pojistného za něho částkou 60 Kč 98 h v podstatě z toho důvodu, že hlavním zdrojem výživy a hlavním zaměstnáním Josefa H. je jeho vlastní hospodářství, zaměstnání u Josefa P. pak bylo jen zaměstnáním vedlejším a proto podle 1. odst. § 2 poj. zákona pojištění nepodléhal.

O stížnosti okr. nem. pojišťovny bylo uvažováno takto:

Nss, přihlížející k vlastní příslušnosti dle § 4 zákona o ss z povinnosti úřední, musil především zkoumati, je-li k projednání podané stížnosti vůbec povolán, zvláště je-li v daném případě nař. rozhodnutí dle § 5

zákona o ss konečné a tedy věc v administrativním pořadu vyřízena, což je podmínkou příslušnosti nss.

Žal. úřad označil své rozhodnutí jako konečné s poukazem na ustanovení čl. 8. odst. 3 organizačního zákona č. 125/1927 Sb., a to zřejmě proto, že dle jeho názoru se omezuje předmět sporu toliko na plnění peněžní nepřesahující částky 200 Kč. Než toto stanovisko uznal nss nesprávným.

Z vylíčeného děje plyne, že pojišťovna vydala výměr, kterým podle § 189 odst. 2 poj. zákona stanovila pojistnou povinnost Josefa H. na dobu v připojeném platebním výměru uvedenou, druhým výměrem pak vyměřila pojistné za Josefa H. částkou 60 Kč 98 h. Žal. úřad přezkoumával odvolání z obou těchto výměrů a oba zrušil, pokud se vztahovaly na Josefa H., rozhodl tedy judikátně jak o pojistné povinnosti, tak i o pojistném.

Neobstojí proto stanovisko žal. úřadu, považoval-li za jediný předmět tohoto sporu peněžní plnění 60 Kč 98 h a shledal-li tak splněný předpoklad pro speciální případ čl. 8 odst. 3 cit. zákona.

Daný případ dlužno posouditi podle pravidla obsaženého v odstavci prvním téhož článku, podle něhož, pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se odvolati z rozhodnutí (resp. opatření, nálezů) okr. úřadu k zem. úřadu. Není tedy daný spor ve smyslu § 5 zákona o ss vyřízen v postupu stolic správních.

Poněvadž však podání této nepřipustné stížnosti k nss způsobeno bylo nesprávným poučením o opravném prostředku, daným žal. úřadem, a nesprávné poučení nemůže býti podle § 71 odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. stranám na újmu, jde tu o podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o ss.

Bude pak věcí žal. úřadu, aby vydal novou intimaci svého rozhodnutí se správným poučením o opravném prostředku.

Č. 12.522.

Váleční poškození: Podle § 31 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákonů č. 39/1922 a č. 133/1930 Sb. je zemský úřad pro péči o válečné poškozence oprávněn zrušiti rozhodnutí, kterým byl důchod přiznán v odporu se zákonem.

(Nález z 30. září 1936 č. 14.938/36.)

Věc: Jan K. v Podpleši proti rozh. min. soc. péče v Praze z 10. března 1934 o invalidním důchodu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Z podnětu st-lova podání z 29. října 1933 na min. nár. obrany, jež je postoupilo žal. min. soc. péče, vydalo toto min. nař. rozhodnutí, kterým zrušilo přihláškové řízení ve věci st-lova invalidního důchodu zahájené na jeho žádost z 10. března 1932 a všechny výměry na